

ಚಿತ್ರ: ಶಶಿಧರ ಹಳೇಮನಿ

ನಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಚುಕ್ಕೆ ಮರಿ

■ ನಂದಿನಿ ಹೆದ್ದುರ್ಗ

ರೈಕೆಗೆ ಗಿರಗಿರ ತಿರುಗಿದ್ದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಇನ್ನೇನು ಆಗಷ್ಟೇ ನಡೆಯಲು ಕಲಿತಿದ್ದ ಎಳೆಯ ಚುಕ್ಕಿಯೊಂದು ಕಾಲು ತೊಡಕಿ, ಆಯ ತಪ್ಪಿ ಆ ಸಣ್ಣ ಹೂದೋಟದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದೇ ಬಿಡ್ತು.

ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನ ಸೆರಗೊಳಗೆ ಅವಿತ್ತೊಂದು ಹಾಲು ಕುಡೀತಿದ್ದ ಮಣ್ಣು ಹುಳುಗಳು ಅಚಾನಕ್ಕು ಎರಗಿದ ಈ ಕಣ್ಣು ಕೊರೆಯುವ ಬೆಳಕಿಗೆ ಮುರುಮುರು ಮಾಡ್ತಾ ದುರುಗುಟ್ಟಿದವು. ಅಷ್ಟರವರೆಗೂ ತರಲೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೂ ಬಿಡದೆ ಹಟ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಕಥೆ, ಹೂವಿನ ಕಥೆ, ಚಂದಮಾಮನ ಕಥೆ, ಹಕ್ಕಿ ಕಥೆ, ಹಾವಿನ ಕಥೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಮಲಗಿಸುವ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ಹುಳುವಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಅದಕ್ಕೂ ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ. ತನ್ನ ನೂರ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಊಟ ಹೊಂದಿಸಬೇಕು. ಗೂಡು ಶುದ್ಧ ಮಾಡೋಬೇಕು. ಅಳುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು. ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗ್ತದೆ...

ಮಕ್ಕಳೋ, ಒಂದು ತಿಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬೀಳಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಚಿಟ್ಟು ಹಿಡಿಸುವೆ. ಆದರೂ ಮುದ್ದುಮುದ್ದು. ಮುದ್ದಿಸಿ ಊಟ ಮಾಡಿಸುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ಅದಕ್ಕೂ ಆಯಾಸ ಆಗಿ ಅದೂ ಆಗಿನ್ನೂ ನಿಡ್ಡೆಗೆ ಜಾರಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಂಥದೋ ಡಬ್ ಅಂತ ಬಿದ್ದ

ಸದ್ದು...! ಜೊತೆಗೆ ಸೂರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಜೋರು ಬೆಳಕು...! ಹೆದರಿದ ಮರಿಹುಳುಗಳು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ರಾಗ ತೆಗೆದು ಅಳಲಾರಂಬಿಸಿದವು. ಅಮ್ಮ ಹುಳುವಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿ..!

ಇದೇನು? ಪಕ್ಕದ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಬರ್ತಿದ್ದ ನೀಲಿರಕ್ಕೆಯ ಆ ಕೋತಿ ಹಕ್ಕಿ ಇನ್ನೂ ಜೋ ಜೋಟ್ ಅಂತ ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಬೆಳಕಾಯ್ತೇ? ಅಂತ ಆಚೀಚೆ ನೋಡಿ ಆ ಹಕ್ಕಿ ಏನಾದರೂ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಬಂದು ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಮುಕ್ಕಲಿಕ್ಕೆ ಕಾಯ್ದಿರಬಹುದೇ ಅಂತ ಪುಟಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಗಬೇಗ ಮಣ್ಣೊಳಗಿನ ಆಳದ ಗೂಡಿಗೆ ಕೂರಿಸಿತು.

ಆ ಮಕ್ಕಳು ಓಓಓಓ ಓ ಅಂತ ಜೋರು ಅಳ್ತಿದ್ದೂ ಮೊದಲು ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ ಎನಿಸಿತು ಅಮ್ಮ ಹುಳುವಿಗೆ.

ಇತ್ತ ಈ ಸಣ್ಣ ಹೂದೋಟದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಚುಕ್ಕಿಗೆ ನೋವು ನಾಚಿಕೆಗಿಂತಲೂ ತನ್ನಿಂದಾಗಿ ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟೊಂದು ತೊಂದರೆ ಆಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಜುಗರವಾಯ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಈ ಕತ್ತಲಾರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಭಯವೂ ಆಗಿ, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಅಮ್ಮ ಮಣ್ಣು ಹುಳುವಿಗೆ, 'ಅಕ್ಕಾ... ಇದು ನಾನೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದು... ಇನ್ನೂ ಬೆಳಗಾಗಿಲ್ಲ' ಅಂತ ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಹುಳುವಿಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಭಾಷೆಯೇ ಬೇರೆ. ಇದರ ಭಾಷೆಯೇ ಬೇರೆ. ಪಾಪ.

ಈ ಚುಕ್ಕಿಗೇಗ ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ತರಗಲೆಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬೆಳಕು ಮರೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿತಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಾಗಲೇ ಪಕ್ಕದ ದಾಸವಾಳ ಗಿಡದ ಎಲೆಯ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಮಿಡತೆ, ಹೂವಿನ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಹಳದಿ ಬಾಲದ ಹುಳು, ಬೇರಿಗೆ ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಿಳಿ ಇರುವೆಗಳು, ಒಂದೆರಡು ಹಲ್ಲಿ ಹಾವುಗಳೂ ಎದ್ದು ಸುತ್ತೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದವು...

ಬಿದ್ದು ನಾಚಿಕೆ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿದ್ದ ಈ ಚುಕ್ಕಿ ನೋಡಿ... 'ಛೇ... ಒಂಚೂರೆ ದಾರಿ ನೋಡೋದು ನಡೀಬೇಕು ತಾನೆ... ಅಷ್ಟುಗಲ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಎಡವಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದು ನಮ್ ನಿಡ್ಡೆನಲ್ಲಾ ಕೆಡಿಸಿಯಿಲ್ಲಾ... ಹಾಕಾದ ಚುಕ್ಕಿ ನೀನು' ಅಂತ ಬೈಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ ಚುಕ್ಕಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ದುಃಖ ಉಕ್ಕಿಬಂತು.

ಆದರೆ ಅದು ತಾನೇ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೆ, ಇದ್ದಬದ್ಧ ಕಸಕಡ್ಡಿ ಎಲೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ಒಂಚೂರು ಬೆಳಕು ಕಡಿಮೆಯಾದೊಡನೆ ಮಣ್ಣು ಹುಳುವಿನ ಮಕ್ಕಳು, ಮಿಡತೆಯೂ, ಇರುವೆಗಳೂ ಹಾವು ಹಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ಮಲಗಿ ಗೊರಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದವು...

ಆದರೆ ಬಿದ್ದ ಚುಕ್ಕಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಅಮ್ಮನ ನೆನಪಾಗಿ ಜೋರು ಅಳು ಶುರುವಾಯ್ತು. ಜೋರು ಸ್ವರ ತೆಗೆದು ಅಳುವುದು ಅಭ್ಯಾಸವಾದರೂ ಮತ್ತೆ